

Sygn. akt V.2 Ka 149/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SO Aleksandra Odoj-Jarek (spr.)

SR (del.) Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Anna Mańka

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej i oskarżyciela skarbowego G.

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2015 r.

sprawy: **A. M. /M./,**

syna E. i B.,

ur. (...) w G.,

oskarżonego o przestępstwo z art. 77 § 2 kks

w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego - Pierwszy Urząd Skarbowy w G.

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 24 lipca 2014r. sygn. akt IX K 867/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 149/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy w G. sygn. akt IX K 867/13 na podstawie art. 41 § 1 kks przy zast. art. 66 § 1 kk oraz art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył na okres próby jednego roku postępowanie karne wobec oskarżonego A. M. o to, że:

jako komplementariusz i osoba odpowiedzialna za terminowe regulowanie zobowiązań podatkowych w imieniu (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w G., ul. (...), jako podatnik, w G., działając czynem ciągłym, w okresie od 21.02.2011 roku do 20.08.2012 roku, zaniechał terminowego wpłacenia na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.

zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące od stycznia 2011 roku do lipca 2012 roku, w kwocie łącznej 16.943,00 zł, czym naruszył art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991 roku, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks.

Nadto na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 627 kpk, art. 629 kpk i art. 7 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 złotych oraz obciążył go wydatkami w kwocie 90 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny – Pierwszy Urząd Skarbowy w G., który zaskarżył wyrok w części dotyczącej warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego.

Powołując się na przepis art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, iż stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu z art. 77 § 2 kks nie jest znaczny.

Stawiając powyższy zarzut, na zasadzie art. 437 § 2 kpk, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela nie zasługiwała na uwzględnienie z uwagi na jej oczywistą bezzasadność. Podnoszone w apelacji zarzuty nie znajdują żadnego merytorycznego uzasadnienia. Nie dają one podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku, ani nie podważają zasadności oraz prawidłowości merytorycznego rozstrzygnięcia będącego przedmiotem tegoż orzeczenia. Apelacja stanowi jedynie polemikę z ustaleniami Sądu I instancji i uzasadnieniem zaskarżonego wyroku. Skarżący w swojej apelacji zawarł tylko subiektywną opinię dotyczącą kwestii stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, co skutkowało warunkowym umorzeniem postępowania.

Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie Sąd I instancji mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych co do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, oceniając je jako nieznaczące. O błędach w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku można mówić tylko wówczas, gdy Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, bądź gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania lub doświadczeniem życiowym, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Na marginesie należy wskazać, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się wyłącznie do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu co do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych. Podobnie stwierdza Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 marca 2007 r. sygn. akt WA 8/07. Aby więc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych był skuteczny, niezbędne jest nie tylko wskazanie na wadliwość ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd, ale także wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich Sąd I instancji miał się dopuścić, czego oskarżyciel nie uczynił, ograniczając się jedynie do wskazania, że czyn opisany w art. 77 kks, który do znamion przestępstwa nie wprowadza pojęcia „uporczywości”, sam w sobie wskazuje na to, że działanie sprawcy ma szczególnie negatywne znaczenie. Oskarżyciel podnosi także, że oskarżony swoim zachowaniem godził w tak ważne dobro prawne, jakim jest interes fiskalny państwa, stąd zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania karnego wydaje się zbyt łagodnym potraktowaniem sprawcy. Podnosi dalej, że na karygodność czynu wpływa w przypadku oskarżonego długość okresu, w którym stan opóźnienia był utrzymywany (14 miesięcy), nie bez znaczenia pozostaje również wysokość nieuiszczonych w terminie zaliczek (16.943,00 zł).

Tymczasem Sąd meriti starannie zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które pozwoliły na wyjaśnienie okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i określenia jego szkodliwości społecznej, a także stopnia zawinienia.

Należy wskazać na prawidłowość dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń w zakresie stanu faktycznego i trafność samego merytorycznego orzeczenia o winie oskarżonego. Sąd I instancji w prawidłowy, wnikliwy i rzetelny sposób dokonał oceny zgromadzonego materiału dowodowego i słusznie rozstrzygnął co do winy oskarżonego, a także stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, nie naruszając przy tym żadnych przepisów prawa materialnego, ani prawa procesowego. Sąd odwoławczy w pełni podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, i to zarówno w kwestii sprawstwa przypisanego oskarżonemu czynu, stopnia winy, jak i oceny społecznej szkodliwości. Zważyć należy, że nie ma żadnych przeszkód w stosowaniu warunkowego umorzenia postępowania karnego w przypadku popełnienia czynu o znamionach określonych w art. 77 § 2 kks, który zresztą przewiduje niższą karę z uwagi na małą wartość kwoty niewpłaconego podatku, czego już oskarżyciel nie zauważył w swojej apelacji akcentując jedynie, że brak znamienia uporczywości determinuje ocenę stopnia społecznej szkodliwości, który dodatkowo uzasadniony jest wysoką kwotą niewpłaconego w terminie podatku. W sprawie niniejszej jednak kwota nieuiszczona przez oskarżonego mieści się w przedziale przewidzianym dla małej wartości. Nie bez znaczenia jest również i to, że oskarżony od samego początku przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ostatecznie uiszczył należność, tak więc ustalił stan narażenia interesów fiskalnych państwa.

W ocenie Sądu odwoławczego sprawstwo zarzucanego oskarżonemu czynu i jego kwalifikacja prawna nie budzą żadnych wątpliwości. Podzielić należy pogląd Sądu meriti, że spełnione zostały wszystkie warunki warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec A. M. w świetle przepisów art. 41 § 1 kks oraz art. 66 § 1 kk. Zasadnie również Sąd I instancji ustalił okres próby na 1 rok, uznając że będzie on wystarczający dla oceny postawy i zachowania oskarżonego, w szczególności, czy oskarżony nie narusza porządku prawnego. Prawidłowo też zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania.

Biorąc pod uwagę powyższe i uznając ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy za prawidłowe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.